

Det foreslaas derfor i § 60 at henlægge flere Sagers Afgørelse, end det allerede nu er Tilfældet, til Underretterne. Jeg haaber, at denne Paragraf maa blive gennemført, idet jeg tror, at den nogenlunde vil aflaste Landsretterne for, hvad de har for meget, derved at det ikke bliver nødvendigt at behandle de paagældende Sager dér.

Ligeledes tror jeg, at den i § 66 foreslaaede Regel vil vække almindelig Tilfredshed. Den vedrører det Forhold i kriminelle Sager, at man nu ved Underretten ser en Sagfører, men ved den endelige Paakendelse for Landsretten en anden Sagfører. Det forekommer mig urimeligt, at to Sagførere skal sætte sig ind i Sagen, og det foreslaas derfor her, at den, der allerede har haft Sagen i første Instans, af Landsretspræsidenten kan beskikkes, naar han da ellers kan møde for Landsretten, til at føre Sagen for denne Ret.

En Bestemmelse, som er gaaet ud af Lovforslaget, og som det høje Ting er vel kendt med, var en Paragraf om, hvad man skulde forstaa ved, at en Sag skulde behandles for lukkede Døre. Jeg foreslog i Fjor, at naar det var besluttet af Retten, at Sagen skulde behandles for lukkede Døre, saa skulde den behandles for lukkede Døre, saaledes at kun de Folk fik Adgang, som særlig fik Tilladelse dertil. Det blev vedtaget her i Tinget, og jeg glæder mig over, at det blev vedtaget med Tilslutning fra alle Partier. I Folketinget har man imidlertid ikke ment at kunne gaa med til denne Regel, man har ønsket at blive staaende ved den Regel, som findes i den nugældende Retsplejelov. Nu vil Spørgsmaalet komme frem her i Udvalget, og jeg tror, at med Tiden vil den Anskuelse, som Landstinget har hævdet, sejre. Jeg mener nemlig, at naar man har Offentlighedsprincippet, hvad jeg er absolut Tilhænger af, saa maa man ogsaa paa den anden Side have en Regel, som siger, at naar Sagen behandles for lukkede Døre, saa er det for lukkede Døre, saa vil man ikke have en Mellemting mellem Behandling for lukkede Døre og offentlig Behandling. I Folketinget stillede man sig, som sagt, noget skeptisk overfor dette Forslag, man vilde gerne se Tiden an, og det kan vi ogsaa for saa vidt rolig gøre, som der ikke sker større Ulykker derved. Vi kan da eventuelt overveje Spørgsmaalet til næste Aar.

Jeg haaber, at Landstinget vil modtage dette Lovforslag med Velvillie.

**Nygart:** Som den højtærede Justitsminister begyndte med at sige, er vi jo nu efterhaanden blevet vant til at modtage

Forslag om Ændringer i Lov om Rettens Pleje. Det er en aarligt ret sikkert tilbagevendende Begivenhed, og dertil er der selvfølgelig heller ikke noget at sige; vi maa alle glæde os over, at man bestræber sig for at gøre Reglerne saa praktiske og gode som muligt; men ved Siden deraf har vi sikkert alle et stærkt Ønske om, at man snart maa naa igennem dermed og faa Retsplejeloven optrykt paa ny, saa at man kan finde Rede i den — det bliver efterhaanden lidt vanskeligt med alle disse Ændringer, som vi nu i Tidens Løb har vedtaget.

Samtlige de her foreslaaede Ændringer forekommer mig at være gode og praktiske, og jeg kan give dem min fulde Tilslutning. De tager jo dels Sigte paa at simplificere Rettergangen, dels paa at gøre Reglerne mere praktiske og besparende, noget, som vi kun kan være glade ved. Den højtærede Minister har nævnt nogle Enkeltheder i det foreliggende Forslag, og jeg skal ogsaa tillade mig at nævne nogle enkelte Ting, som jeg særlig har fæstnet Opmærksomheden ved. Efter den i § 17 i det foreliggende Forslag foreslaaede Ændring i Retsplejelovens § 186 bliver det jo i Fremtiden saaledes, at Vidneforklaringer, selv om nogen af Parterne forlanger det, kun bliver at bekræfte med Ed eller med den i Retsplejelovens § 187 omtalte højtidelige Erklæring eller Forsikring, saafremt Retten finder det paakrævet. Jeg er enig med Ministeren i, at det er godt, at man ikke anvender Eden alt for ofte, hvor der slet ikke er nogen Grund dertil, og jeg tror, at denne Bestemmelse vil blive modtaget med Paaskønnelse. I § 19 indføres den samme Regel med Hensyn til Syn og Skøn ved en Ændring af Retsplejelovens § 205. Efter Retsplejelovens § 187 er der aabnet Personer, som ifølge deres religiøse Tro ikke mener at kunne aflægge Ed, eller Folk, som ikke har nogen religiøs Tro Adgang til paa Retskontoret i den Retskreds, hvor Vidnet har sit personlige Værneting, i Stedet for Ed at afgive en højtidelig Forsikring, men denne Erklæring gælder kun for to Aar. Nu foreslaas denne Bestemmelse om, at Erklæringen kun skal gælde for et Tidsrum af to Aar, ophævet, saaledes at man nøjes med een Gang i sit Liv at afgive Erklæringen. Dette vil sikkert faa stor praktisk Betydning. Den højtærede Minister omtalte ogsaa, at efter Retsplejelovens § 480 skal der nu være to Vidner til Stede ved Eksekutionsforretningers Foretagelse. I § 43 foreslaas det, at der i Retsplejelovens § 480 tilføjes som